

Протокол

№

гр. София, 15.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в публично заседание на 15.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **2457** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 от ГПК, вр. с чл. 144 от АПК.

На поименното повикване в 14,20 ч. се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ „ИНТЕРМОНТАЖИ“ ЕООД, редовно призован, представлява се от адв. Т., с представено по делото пълномощно.

ОТВЕТНИКЪТ ЗАМЕСТНИК МИНИСТЪР НА ЕНЕРГЕТИКАТА, редовно призован, представлява се от юрк. З., с днес представено пълномощно.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание, ето защо

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА жалбата и приложените към нея писмени доказателства.

ДОКЛАДВА административната преписка.

ДОКЛАДВА постъпила на 25.03.2026 г. молба от ответника.

АДВ. Т.: Поддържам жалбата и направеното в същата доказателствено искане, а именно да бъде изискано и приложено в цялост по настоящото дело т. д. № 1641/2017 г. по описа на СГС, VI-10 състав. По делото има влязло в сила решение и по него са събрани достатъчно доказателства от значение за настоящото производство. Решението не е представено по настоящото производство. Предметът на делото е иск за установяване дължимост на концесионно възнаграждение и Договор за концесия от 2011 г. Представям и моля да приемете Определение № 1004/01.04.2026 г.

на ВКС по к.т.д. № 13/2026 г., Решение № 145/11.03.2025 г. на САС по в.т.д. № 573/2024 г. и Решение № 382/13.03.2024 г. на СГС по т.д. № 333/2023 г., с които се приема, че не се дължи концесионно възнаграждение, поради обективни причини и липса на добив. Съдебните актове са влезли в сила.

СЪДЪТ предяви на юрк. 3. представените от адв. Т. писмени доказателства за запознаване.

ЮРК. 3.: Оспорвам жалбата. Поддържам молбата, с която сме представили преписката и моля да я приемете в цялост.

Поддържам становището, което сме изложили в молбата ни от 25.03.2026 г.

Относно направеното от процесуалния представител на жалбоподателя доказателствено искане, моля същото да бъде отхвърлено, тъй като то касае заплащане на концесионни възнаграждения за друг период, а именно за 2016 г. и 2017 г.

Възразявам да бъдат приети днес представените от адв. Т. съдебни актове като доказателства по делото, тъй като от Определение № 1004/01.04.2026 г. е видно, че се касаят за концесионни плащания, които са дължими за периода от 2011 г. до 2013 г. и за периода от 2017 г. до 2019 г. мораторни неустойки. Считаю, че същите нямат отношение към настоящия предмет. Предмет на настоящото дело е наличието на дължимо концесионно възнаграждение за 2024 г. и валиден концесионен договор като основание за плащане по § 5. Поради това се противопоставям на приемането на представените съдебни актове, тъй като същите са ирелевантни към спора.

СЪДЪТ по доказателствата

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА административната преписка.

ПРИЕМА писмените доказателства приложени към жалбата.

ПРИЛАГА за сведение днес представени от процесуалния представител на жалбоподателя Определение № 1004/01.04.2026 г. на ВКС по к.т.д. № 13/2026 г., Решение № 145/11.03.2025 г. на САС по в.т.д. № 573/2024 г. и Решение № 382/13.03.2024 г. на СГС по т.д. № 333/2023 г., към доказателствения материал по делото.

ОСТАВЯ без уважение искането за приобщаване към настоящото дело на т. д. № 1641/2017 г. по описа на СГС, VI-10 състав, като не е необходимо, с оглед заявения правен спор.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме други доказателствени искания.

СЪДЪТ, с оглед липсата на други доказателствени искания и като счете делото за изяснено от фактическа страна,

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО

АДВ. Т.: Моля да уважите жалбата. Моля да отмените обжалвания от нас Акт като незаконосъобразен, по съображения подробно изложени в жалбата.

От влизане в сила на Договора за концесия до настоящия момент, включително за 2024 г., недължимостта е породена от обективни и независещи от доверителя ми причини, а именно липса на оценка за въздействието върху околната среда и спиране на договора. Тези обстоятелства не са взети предвид в обжалвания акт, нито е изяснено по какъв начин е формиран размерът на годишната вноска, като по този начин не е изпълнена Разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Актът съдържа фактическите основания за издаването му. Липсата на добив и съответно

дължимостта на концесионното възнаграждение, които са подкрепени с непротиворечива съдебна практика, водят до недължимост на годишната вноска, съгласно § 5 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2025 г. Претендирам разноски съгласно списък, който представям и моля да приемете, с копие за ответната страна. Моля за срок за писмени бележки.

ЮРК. З.: Моля да постановите решение, с което да потвърдите издадения Акт за установяване на публично държавно вземане като правилен и законосъобразен по съображения, които подробно сме изложили в становището ни от 25.03.2026 г. Съгласно § 5 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2025 г., концедентът следва да установи наличие на валиден Договор към 31.12.2024 г. и наличие на концесионно възнаграждение. В този смисъл, смятам, че и жалбоподателят не възразява, че договърът е влязъл в сила и той е действащ към 31.12.2024 г. Насрещната страна оспорва дължимостта на концесионно възнаграждение. Считаме това възражение за неоснователно, тъй като съгласно чл. 61, ал. 2 от Закона за подземните богатства, концесионното плащане представлява цената за самото право на добив. Следователно минимално такова се дължи дори в хипотеза на неосъществяван добив. Минималното концесионно възнаграждение е определено в Договора. Посочени са разпоредбите. Изчислено е съгласно методиката и тъй като е залегнало в концесионния договор, жалбоподателят знае как се определя. Възражението направено от жалбоподателя, че не е ясно как е определено, считам че е невярно. След като е определено в Договора няма място за оспорване на размера. По отношение на факта, че жалбоподателят не е успял да се снабди с оценка за въздействие, причините са обективни, но не са в ресора на министъра на енергетиката. В Договора има клауза, че при непреодолими обстоятелства концесионерът може да поиска спиране на Договора по взаимно съгласие на страните и тогава ще бъде уговорено да не се дължи концесионно възнаграждение. Т. искане не е направено и до днес. Съгласно чл. 1 от Договора за концесия, същата е предоставена на този концесионер, на негов риск и за негова сметка. Тоест, ако възникнат някакви непредвидени обстоятелства те са на негов риск. Държавата му предоставя правото на добив срещу което очаква постъпления, поне на минимална концесионна вноска. В този смисъл, при наличие на двете предпоставки – валиден договор и концесионно възнаграждение за 2024 г. - концедентът правилно е преценил, че е налице дължимост на вноска по § 5. По изложените от мен съображения, моля да отхвърлите жалбата като неоснователна и да потвърдите Акта за установяване на публично държавно вземане като правилен и законосъобразен. Претендирам юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В СРОК!

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на процесуалния представител на жалбоподателя, в 7-дневен срок от днес, да изложи становище по съществуващото на спора.

Протоколът изготвен в съдебно заседание, което приключи в 14,35 ч.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: